

**בית הדין להגבלים עסקיים
בבית המשפט המחוזי בירושלים**

ה"ע 3574/00

בפני: כב' השופט י. עדיאל – המשנה לאב בית הדין

בעניין: סעיף 13 לחוק ההגבלים העסקיים, התשמ"ח-1988

- ובעניין:**
1. הפדרציה הישראלית לתקליטים וקלטות בע"מ
 2. הסניף הישראלי של הפדרציה הבינלאומית של תעשיית התקליטים-ע.ר.
 3. אן.אם.סי מוסיקה בע"מ
 4. הד ארצי בע"מ
 5. הליקון בע"מ
 6. פונוקול בע"מ
 7. בי.אן.אי למסחר בע"מ
 8. התקליט חברה לייצוא ייבוא והפצת תקליטים בע"מ
 9. ישראלפון תעשיית תקליטים ופליסיטקה בע"מ
 10. די.בי בע"מ
 11. אקו הפקה ייצור והפצה (1986) בע"מ
 12. המון הפקות בע"מ
 13. A.B.C.D. Music Ltd
 14. טריטונס בע"מ
 15. יונטקס בע"מ
 16. אי.אם.פי הוצאת מוסיקה ישראלית בע"מ
 17. נענע דיסק בע"מ
 18. נועם הפקות בע"מ

המבקשות

כולם ע"י ב"כ עוה"ד ד"ר שרה פרזנטי ואח'

נגד

1. הממונה על ההגבלים העסקיים
- ע"י ב"כ עוה"ד מרשות ההגבלים העסקיים

הממונה

נגד

2. איגוד לשכות המסחר
- ע"י ב"כ עוה"ד פישר, בכר, חן ושות'
3. התאחדות בעלי אולמות אירועים בישראל
- ע"י ב"כ עוה"ד ליאור חלימי

המתנגדים

החלטה

1. לאחר ששקלתי את הבקשה על נספחיה, וקיבלתי הסברים נוספים כולל השלמות בכתב על ידי המבקשים והממונה. בהתחשב בכך שניהול משותף של זכויות יוצרים, כעולה לכאורה מהחומר שלפני, חיוני להגנת זכויות היוצרים, הגעתי לכלל מסקנה שיש לתת את ההיתר הזמני המתבקש על פי התנאים שזכרו בנספח 5 לבקשה העיקרית ובנספח 1 לעמדת הממונה.
2. על אלה יתווסף תנאי נוסף, שבאת כוח המבקשים הסכימה לו בעקרון בעת הדיון מיום 14.6.2000, והוא שהמבקשים ימציאו לבית הדין בתוך 10 ימים ממועד מתן החלטה זו התחייבות בכתב, לפיה אם יקבע בית הדין בדיון בבקשה העיקרית, שיש להפחית את דמי הרשיון הנגבים על ידי המבקשים או שיש לשנות את אמות המידה לפיהן נקבעים דמי ברשיון כיום, ו/או אם יעלה מפסק הדין או מאמות המידה שייקבעו בו לגבי דמי הרשיון, שיש להעמיד את דמי הרשיון על סכום נמוך מהסכומים שנגבו על-ידי המבקשים בתקופת ההיתר זמני, יחזירו המבקשים לבעלי ההיתר את ההפרש בין דמי הרשיון שנגבו על ידם בתקופת ההיתר הזמני לבין דמי הרשיון הראויים, כפי שייקבע בפסק הדין או ייגזר ממנו. ההחזר יבוצע על ידי ניכוי הפרשים מדמי הרשיון שיגיעו מהלקוחות – מקבלי הרשיונות בעתיד, ולגבי הלקוחות שלא יקבלו רשיונות כאלה בעתיד, בדרך של החזר כספי. לא תומצא התחייבות כזאת בתוך התקופה האמורה, יפוג תוקפו של היתר זה.
3. הליך זה נוהל בהעדרם של המתנגדים. לאור כך, לא אתייחס בהחלטה זו לטיעוניהם של המתנגדים, שבפניהם פתוחה הדרך להגשת בקשה לביטול ההיתר הזמני לפי סעיף 13(ג) לחוק.
4. בשלב זה, ולאור האפשרות שהועלתה גם על ידי הממונה, כי בית הדין ימנה מומחה שיתבקש לתת את דעתו על דמי הרשיון או על אמות המידה הראויות לקביעתם של דמי הרשיון, יהא תוקפו של ההיתר הזמני לתקופה של חצי שנה מהיום.
5. לאור החלטה זו, אינני נדרש לבקשת התאחדות בעלי אולמות אירועים בישראל להקפאת הליכי גביית התמלוגים. אציין עם זה, שבקשה זו אינה נופלת בגדר סמכותו של בית הדין, למעט במסגרת ההליך של מתן צו לא תעשה לפי סעיף 50א' לחוק, שהסמכות לנקוט בו מסורה לממונה בלבד. דברים אלה יפים גם לגבי בקשת איגוד לשכות המסחר, אשר ניסה לעקוף את הקושי האמור בדרך של בקשה למתן צו הצהרתי זמני.
6. נקבע לקדם משפט ליום 4.9.2000 שעה 11:00.

ניתנה היום, י"ד בתמוז תש"ס, (18 ביולי 2000), בהעדר הצדדים.

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לב"כ הצדדים, לרבות ב"כ המתנגדים, בפקס.

י. עדיאל, שופט

המשנה לאב בית הדין